

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

— Αυτό όνειροπολούμεν, απήντησε τότε ο Ρωμαίος, πρό τριών ἐτών, όταν ἐκάναμε τὰ σχέδια μας εἰς τὰς ὄχθας τῆς μικρᾶς αὐτῆς λίμνης, τῆς τόσῃ σήμερον μελαγχολικῆς καὶ εἰς τὰς ἀτραπούς τοῦ δάσους, τὴν ἀνοιξὶν ἀνάμεσα εἰς τὴν πρωινήν καὶ εἰς τὰς φωλεὰς τῶν πτηνῶν ;

Ἡ Σολάνζη ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στηθους καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ νυμφευθῇς αὐτόν, Σολάνζη ! Σὺ δὲν εἶσαι τόσῃ φιλόδοξος, καὶ θὰ ἦσαν εὐτυχῆς εἰς τὸ Πριερέ. Μοῦ τὸ ἔλεγες τοῦλάχιστον καὶ ἐφαίνεσο εἰλικρινῆς.

— Ἐγνώριζες καλῶς τοῦτο.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, μᾶς ἔκαμε πολὺ κακό ! Καὶ νὰ ἦσαι ἰδική του ! Δηλαδή νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ διὰ τῆς κακοηθείας, ἐνῶ ἐγὼ θὰ εὐρίσκομαι μοιραίως μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, μακρὰν ἀπὸ σοῦ, μετὰ τὴν λύσσαν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν εἰς τὴν καρδίαν, μέχρις ὅτου καταντήσω τρελλὸς ἢ μανιώδης ! Εἶναι δίκαιον αὐτό ; Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός.

— Ρωμαῖε, εἶπε σοβαρῶς ἡ Σολάνζη. ἐνθυμεῖσαι τὸ Κορμέλι ;

— Ναί.

— Τί μοι ὑπεσχέθης ;

— Νὰ συγκατατεθῶ, ἕως ὅτου γείνηται ὁ γάμος αὐτός.

— Καὶ πρὸς ἀνταλλαγὴν, τί σοὶ εἶπον ;

— Ὅτι θὰ μοὶ δώσης μέγα δαῖγμα τῆς πρὸς ἐμὲ φιλίας σου.

— Τῆς φιλίας μου ; ὄχι ! τοῦ ἔρωτός μου, διότι δὲν τὸ κρύπτω ὅτι σὲ ἀγαπῶ. Τὸ δαῖγμα τοῦτο θὰ σοὶ τὸ χορηγήσω μετ' ἀγαλλιᾶσεως. Φύλαξον τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ φυλάξω τὴν ἰδικήν μου.

Ἡ Σολάνζη ἐξήσκαε μεγίστην ἐπ' αὐτοῦ ἐπιροήν, διότι ἐκεῖνος δὲν ἐπειράθη οὔτε νὰ μάθῃ ὅποιον ἦτο τὸ δαῖγμα ἐκεῖνο, ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀντιστῇ εἰς τὰ σχέδιά της.

Πιθανὸν καὶ αὐτὸς νὰ εἶχε τὸ ἰδικόν του.

— Πήγαινε, ἐπανάλαβεν ἐκείνη μετὰ τινὰς στιγμᾶς, ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου θὰ ἐπιστρέψουν καὶ ἂν σὲ ἴδουν θὰ τοὺς λυπήσῃ τοῦτο πολὺ...

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὕψου πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς, προσέθηκε μειδιῶσα :

— Διότι θὰ σκεφθῶσιν, ὅτι δὲν θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς τοῦ λοιποῦ, ὅπως πάντες τὸ ἐπεθύμουν !

Ὁ Ρωμαῖος ἠγέρθη καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἄφες νὰ σὲ ἀσπασθῶ, Σολάνζη,

εἶπεν, ὅστε νὰ ἀντλήσω τὸ θάρρος τοῦ νὰ σὲ ὑπακούσω, διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξεύρω ἂν ἦμαι ζωντανὸς ἢ νεκρός, ὅταν σκεφθῶ αὐτὸν τὸν γάμον.

Ἡ Σολάνζη τῷ ἔτεινε τὸ μέτωπον ἐφ' οὗ ἀπέθηκε δειλῶς τὰ χεῖλη αὐτοῦ. ἂν ἦτο ὀλιγώτερον συγκεκινημένος θὰ ἠδύνατο νὰ μετρήσῃ τοὺς βιαίους παλμούς τῆς καρδίας τῆς νέας γυναικός.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἀλλ' ἡ Σολάνζη ἠσθάνθη δάκρυα κυλιόμενα ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

Ἦρπασε τότε τὸν βραχίονα αὐτοῦ, μὴ ἀντέχουσα νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, καὶ τὸν συνάδευσεν, ὅπως κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν περιεπάτων ὁμοῦ συνομιλοῦντες περὶ τοῦ μέλλοντός των.

Καὶ συνωμίλησαν ὅπως ἄλλοτε εἰλικρινῶς, περὶ τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν, τοῦ Πριερέ, τοῦ Ἰωάννου Τρεμόρ, τοῦ εὐεργετικοῦ καὶ δυστρόπου ἐκείνου ὄντος, τοῦ γέροντος πατρὸς μετὰ τὰς λευκὰς τρίχας, ὅστις θὰ ἦτο τόσῃ εὐτυχῆς ἐπαναδλέπων αὐτόν, τῆς Ἀμώνης, ἥτις τὴν ἠγάπα ὡς θυγατέρα της, τοῦ Σίμωνος, ὅστις ἐφαίνετο πάσχων νόσον τοῦ νοός, μελαγχολίαν τινα, ἣν οὐδ' ἡ σύντονος ἐργασία, οὐδ' ἡ φιλία τῶν γειτόνων ἠδύναντο νὰ θεραπεύσωσιν.

Ὁμίλησαν περὶ τοῦ πολέμου, τῶν Σουβραί, οἵτινες προσηνέχθησαν ὡς ἥρωες, καὶ τέλος περὶ τῆς πριγκιπέσσης Καβάλι, τοῦ παρὰδόξου ἐκείνου πλάσματος, τῆς ὑπερηφάνου καὶ γενναίας, ἥτις ἀπελευθέρωσεν αὐτοὺς, τοὺς ἐξησφάλισε καὶ ἀποτόμως ἐξηφανίσθη, χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὰς εὐχαριστίας των.

Ἡ Σολάνζη ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο ἐποίησεν ἀκούσιον κίνημα ἐκπλήξεως καὶ δυσπιστίας.

Ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ κόμητος δὲ Σουβραί ὑπὸ τῆς Πολωνίδος, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς τῶν γάμων της, τὴν ἀνησύχει.

Ἡ γυνὴ αὐτῆς θὰ ἦτο βεβαίως ἐχθρὰ της. Διὰ τὴν ἀνεμειγνύετο εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κόμητος ;

Ἡ ἐπεμβασίς αὐτῆς περιεῖχεν οἶον μυστηριώδη ἀπειλήν.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει.

Μόνον ἡ ἡμισέληνος ἀντέλλεν ἄνωθεν τῶν δασῶν πρὸς τὸ Σεβάν, φωτίζουσα αὐτὰ δι' ἀσθενοὺς φωτός.

— Χαῖρε, Ρωμαῖε, εἶπεν ἡ Σολάνζη, πρέπει νὰ ἐπανάλθω.

Καὶ τῷ ἔτεινεν ἐκ νέου τὸ μέτωπόν της, ὅπερ ἐκεῖνος ἠσπάσθη. Εἶτα τὴν εἶδε βραδέως φεύγουσαν πρὸς τὸ Ἐλάφων-Πέραμα, καὶ ἀφ' οὗ ἐκείνη ἐξηφανίσθη εἰς τὸ σκότος, τότε ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς Πριερέ.

Ἐσπευσε τὸ βῆμα.

Ἦδη καὶ οὗτος ἦτο ὡς ἡ Σολάνζη· εἶχεν ἀναλάβει τὸ θάρρος του. Αἱ σκέψεις μόνον αὐτῶν διέφερον.

Ἐκείνη ἐπίστευεν ὅτι εἶχεν προσφέρει αὐτῷ τὸ ὕστατον χαῖρε.

Οὗτος δὲ ἠλπίζεν ὅτι θὰ τὴν ἐπανακτήσῃ.

Ἀφ' οὗτου κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν

μετὰ τοῦ Σουβραί, ἡ μὴν του χαρὰ ἦτο νὰ ὑπακούῃ αὐτῷ.

Ὁ κόμης παρετήρησε τὴν γενναϊότητα τοῦ Ρωμαίου, ὅστις ἐπέδωκε τότε πάσῃ δυνάμει νὰ φονευθῇ.

— Ἐνόσω ἡ Σολάνζη ζῇ, τῷ ἔλεγεν ἐκεῖνος, ἔχε θάρρος. Αὕτη σὲ ἀγαπᾷ. θὰ ἴδῃς πράγματα, τὰ ὅποια θέλουν σὲ ἐκπλήξῃ. Μιμήσου ἐμὲ, ὅστις ἔχασα τὸ πᾶν καὶ ἐν τούτοις ζῶ.

Ἄφινε λοιπὸν νὰ τὸν ὀδηγῇ ἐκεῖνος καὶ ἀνέμενεν.

Ἐφθασε ταχέως εἰς τὴν ἄκραν τῆς λόχμης καὶ ἔστη πρὸς στιγμὴν.

Ἐκατὸ βήματα πρὸ αὐτοῦ, ὑπῆρχεν ἡ πλατεῖα τοῦ Σεβάν, ἡ εἴσοδος εἰς τὴν πόροδον τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸν πύργον· εἶδε τὴν ἐκκλησίαν, τὸ Πριερέ, τὸ πρεσβυτέριον, καὶ δωδεκάδα οἰκιῶν, κειμένων περὶ τὸ δημαρχεῖον.

Ἐν τῇ πλατεῖᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ ἦσαν συνημμένοι ἄνδρες τινες καὶ γυναῖκες ὁμιλοῦντες συγχρόνως, ἠκούετο ἄοριστος θόρυβος.

Γ

Δεκαπέντε ἱππεῖς ἦσαν παρὰ τεταγμένοι ἐνώπιον τοῦ Πριερέ, τὰ ὅπλα ἂνὰ χεῖρας κρατοῦντες καὶ ἐπιβαινόντες ἀκίνητοι ἐπὶ τῶν μεγαλοσώμων καὶ ἀκινήτων αὐτῶν ζώων.

Οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ αὐτοὺς ἐν Σεβάν.

Οἱ Μορβανδοὶ εἶναι συνήθως βραχεῖς καὶ παχύνοιχοι, ὡς οἱ λαγφοὶ τῶν ὀρέων.

Οἱ ἱππεῖς οὗτοι ἦσαν ὑψηλοὶ καὶ εὐρωστοί. Πῶγων πυρρόχρους ἐκάλυπτε τὸ ἦμισυ τοῦ προσώπου αὐτῶν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ ἔφερον δερματίνον κράνος, οὗτινος ὑπέρεκειτο χαλκίνη αἰχμή.

Μακρὸς βαθύχρους μανδύας ἐκάλυπτεν αὐτοὺς, ἐπὶ τῆς ζώνης δὲ αὐτῶν ἐκρέματο μακρὰ σπάθη, τύπτουσα τὰ πλευρὰ τῶν ὑποζυγίων.

Οἱ στρατιῶται οὗτοι, ὡς οἱ τοῦ Ἀττίλα ἢ τοῦ Ζενσερίκου, ἔζων τροφῆλως ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους, δαπάνη τῶν χωρικῶν.

Ἐν συνόλῳ, ἡ μικρὰ αὕτη ἴλη ἦτο ἐπιβλητικὸν ἐξωτερικόν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σεβάν, ἐξελθόντες τῶν καλυβῶν αὐτῶν, τοὺς παρετήρουν μετὰ πλείονος ἐκπλήξεως ἢ τρόμου.

Παιδίον δωδεκαετὲς ἔλεγε τῇ μητρὶ τοῦ δεικνύον αὐτοὺς διὰ τοῦ δακτύλου :

— Αὐτοὶ λοιπὸν εἶναι οἱ Πρῶσσοι ;

Οἱ περίξ τοῦ ἀποσπάσματος συνηθροισμένοι ὑλοτόμοι καὶ ἐργάται, δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσωσι τὴν ὀργὴν των ἐναντίον αὐτῶν.

Ἡμερομίσθιος τις, τὸ δρέπανον ἐν τῷ πλευρῷ ἔχων, ἐν δερματίνῃ ζώνῃ κρεμάμενον, ἔσυρεν αὐτὸ ἐκ τῆς χειρὶδος μετὰ λύσσης· ἕτερος ἔφυγε τρέχων, ὅπως λάβῃ καὶ φέρῃ μεθ' αὐτοῦ τὸ ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἔκοπτε τοὺς κλαδούς. Καλλιεργητὴς τις ἐσκέφθη νὰ λάβῃ τὸ κλαδευτήριον αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ γυνὴ του, δὲν τὸν ἄφινε νὰ ἐξέλθῃ.

— Δὲν πρέπει νὰ ἐκτεθῇς, ἐκράυγαζεν

αὐτῷ, σκέψου τὰ μικρά σου. Καὶ ἔπειτα
λένε πῶς τὰ καίνε ὅλα αὐτοί!

— Ἐ! καλὰ! τὰ ξαναφτιάχνουμε, κάθε
Πρῶσος κ' ἕνα σπίτι, πάλι δὲν εἶναι ἀ-
κριβό.

Καὶ εἶχε δίκαιον!

Ἀλλὰ ποῦ ἀρχηγός! οὐδεὶς παρίστατο,
ὅπως διατάξῃ καὶ διευθύνῃ τοὺς λοιπούς.

Ὁ Ρωμαῖος ἔστη ἐν τῇ σκιᾷ παρὰ
τοὺς πῶδας φηγοῦ· τὸ αἷμά του ἔβραζεν·
τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους αὐτὸς τοὺς ἐ-
γνώριζεν! Τὴν πρωίαν ἀκόμη τοὺς εἶχεν
ἰδεῖ. Οἱ Σουβραὶ καὶ αὐτὸς τοὺς εἶχον κα-
τατροπῶσαι· ἀλλ' εἶχον μείνει ἀρκέτοι ἔτι,
ἀφοῦ τὸ Σεβάν, τὸ χωρίον αὐτὸ τὸ ἀπο-
λωλὸς ἐν τοῖς ἀποτομωτέροις βράχοις
καὶ ἐν τοῖς πυκνοῖς δάσεσι τοῦ Μορβάν,
ἐδέχετο τὴν προσβολὴν τῆς ἐπισκέψεώς
των.

Ἦτο ὁ προκίωνιος ἐχθρὸς των.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν τοὺς εἶχον ἰδεῖ εἰς
τὰ μέρη των οὔτε κατὰ τὸ 1814 οὔτε
κατὰ τὸ 1815 οὐδ' ἄλλοτε ποτε.

Τί ἤρχοντο νὰ πράξωσιν;

Εἶχον προσκαλέσει τὸν δῆμαρχον νὰ
ἔλθῃ· ἀλλ' οὗτος δὲν παρουσιάζετο καὶ
ἀνυπομόνον.

Ἐπὶ τέλους ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου
τῆς ἐξωθύρας αὐτοῦ.

Δῆμαρχος ἦτο ὁ γέρον Τρεμόρ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῷ εἶπεν εἰς καθαρὰν γαλ-
λικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ μὲ προφορὰν λίαν
γερμανικὴν:

— Εἰσθε ὁ δῆμαρχος;

— Μάλιστα.

— Ἐχω νὰ σὰς ὁμιλήσω.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησιν
αὐτοῦ, ἔρριψε τὰ ἵπια τοῦ ἵππου του τῷ
στρατιώτῃ, ὅστις ἵστατο παρὰ τὸ πλευ-
ρόν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν
μετὰ τοῦ γέροντος.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἐβλεπε τὴν σκη-
νὴν ταύτην.

Δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ τῆς πατρίδος
του, ὁ ἐχθρὸς εἰσῆρχετο ἐν τῷ ἰδίῳ αὐ-
τοῦ οἴκῳ.

Ἐστράφη ταχέως περὶ τὴν δημαρχίαν,
ἀποφεύγων νὰ παρατηρηθῇ, διήλθεν ὀπι-
σθεν αὐτῆς, διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, διεσκέ-
λισε τοῖχόν τινα, καὶ ὠλισθήσε κρύφα ἐν
τῇ πατρικῇ ἐστία, ἐν λεπτὸν βραδύτερον
τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ δημάρχου.

Ὁ δραγόνος ἐκάθησε, χωρὶς νὰ παρα-
κληθῇ πρὸς τοῦτο καὶ εἶπεν εἰς τὸν γέ-
ροντα Τρεμόρ:

— Ἐφόνευσαν πέντε ἀπὸ τοὺς ἰδικούς
μας σήμερον τὸ πρωί, πλησίον τοῦ δά-
σους τοῦ ὀνομαζομένου Σιαμπινιόλ.

— Δὲν τὸ γνωρίζω.

— Κατὰ τὰς πληροφορίας μας οἱ φο-
νεῖς εἶναι ἀπὸ τὸ χωρίον αὐτό, ἢ ἀπὸ τὰ
περίχωρα· τοὺς εἶδον νὰ ἔρχωνται πρὸς
αὐτὸ τὸ μέρος.

— Ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ τὸ εἰξεύρω;

— Δὲν τοὺς γνωρίζετε λοιπόν;

— Ὅχι· ἀλλὰ καὶ ἂν τοὺς ἐγνώριζα,
δὲν θὰ σὰς τοὺς ἔλεγα.

Ὁ Γερμανὸς δὲν ὠργίσθη.

— Καὶ ὅμως χρειάζεται νὰ δώσωμεν

ἐν παραδείγμα. Σεῖς ποῦ εἰσθε γέρον πρέ-
πει νὰ ἦσθε φρόνιμος. Ἐχω διαταγὰς.
Ἐὰν ἐντὸς δύο ἡμερῶν οἱ ἔνοχοι δὲν μᾶς
παραδοθῶσιν...

— Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν εἶναι ἔνοχοι, εἶπεν
ὁ δῆμαρχος, εἶναι γενναῖοι στρατιῶται,
ὑπερασπιζόμενοι τὴν πατρίδα των.

— Τὸ χωρίον θὰ κατ' ἀπὸ ἄκρου εἰς
ἄκρον. Τώρα, ποῦ δύνανται νὰ κατασκη-
νώσωσιν πεντακόσιοι ἄνδρες;

— Ἰππεῖς;

— Καὶ πεζοί.

— Ἐδῶ εἶναι ἀδύνατον.

— Ὑπάρχει ἕνας πύργος, εἶπεν ὁ δρα-
γόνος.

— Μάλιστα· ὁ πύργος τοῦ μαρκησίου
δὲ Τανναί.

— Εἶναι φίλος τοῦ στρατηγοῦ μας·
ἐδῶ εἶναι;

— Θὰ ἦναι μετὰ δύο ἡμέρας.

— Μετὰ δύο ἡμέρας; εἰσθε βέβαιοι;

— Ὑπανδρεύεται.

— Καλὰ.

— Θὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν, εἶ-
πεν ὁ δῆμαρχος τῷ ἀξιωματικῷ, ὅστις ἡ-
γεῖρετο. Πιστεῦσατέ με, μὴν ἔλθετε εἰς
αὐτὰ τὰ μέρη. Εἶναι πολὺ σκεπαστὰ καὶ
δὲν θὰ ἦσθε ἀσφαλεῖς.

Ὁ Γερμανὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τὰ Βόσγια εἶναι περισσότερο ἀπὸ
αὐτὰ σκεπασμένα καὶ ὅμως τὰ διήλθο-
μεν, ἀπῆντησε περιφρονητικῶς, καὶ τότε
εἶχате ἀκόμη στρατόν.

Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης διακοί-
νωσιν τοῦ στρατηγοῦ φόν Γκέμπεν ἔχου-
σαν οὕτω:

«Διαταγὴ πρὸς τὸν δῆμαρχον τοῦ Σεβάν, νὰ ἐτοι-
μάσῃ κατάλυμα διὰ πεντακοσίους ἱππεῖς, ἑκατὸ σάκ-
κους σανοῦ, πεντακοσίους ἄρτους καὶ διακόσια πεντη-
κοντα χιλιόγραμμα νωποῦ χοιρίου κρέατος ἐντὸς δύο
ἡμερῶν· ἐπὶ πλεόν δε δύο ἑκατοντόλιτρα οἶνου.

«Τοιογεγραμμένος στρατηγὸς
«Φόν Γκέμπεν».

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ εὐρίσκετο εἰς τὸ
πλησίον δωματίον, ἤκουε τὴν συνδιάλε-
ξιν χωρὶς νὰ κινηθῇ.

Ἡ καρδιά του ἔπαλλε βιαίως.

Ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς νὰ ριφθῇ ἐπὶ τοῦ
ἀξιωματικοῦ καὶ νὰ τῷ διαπεράσῃ τὸ
στήθος διὰ τοῦ ἐγχειριδίου, τὸ ὅποιον ἀ-
κόμη ἔφερε, καὶ κατόπιν ν' ἀρπάσῃ τὸ
ὄπλον του καὶ νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τῶν
ἱππέων τῶν πρὸ τῆς δημαρχίας.

Εἶτα ἐσκέφθη, ὅτι θὰ ἐπανήρχοντο πε-
ρισσότεροι, ἑκατοστὺς ἴσως, ὡς ἀνήγ-
γελλεν ὁ δραγόνος, καὶ θὰ ἦτο καλλιτέρα
περίστασις ν' ἀποπλύνῃ τὴν εἰς τὴν οἰ-
κίαν του γενομένην ὕβριν.

Ἐνῶ ἐδίσταζεν, ὁ Γερμανὸς ἐχαιρέτισε
τὸν δῆμαρχον. ἔξηλθε τοῦ Πριερέ, ἱπ-
πευσε καὶ ἔδωκε τῇ ἀκολουθίᾳ του συν-
τόμους διαταγὰς πᾶντα ἐκτελεσθείσας.

Οἱ δεκαπέντε ἱππεῖς ἐξετέλεσαν ἡμί-
σειαν ἀστροφὴν, ἐπανελάβον τὴν εἰς Σατώ-
Σινὸν ἀγροῦσαν, ἅμα δ' ὡς ἀπεμακρύνθη-
σαν ἐκατὸ βήματα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, ἤρ-
ξαντο καλπάζοντες.

Ὁ Ρωμαῖος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δω-
ματίου, ἐν ᾗ εἶχε κλεισθῇ.

Ὅταν ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ εὐρέθη ἐνώ-
πιον τοῦ πατρός του, ὅστις ἔμενεν ὀρ-
θιος πρὸ τῆς ἐστίας.

Ὁ γέρον ὠχρίασε, δὲν ἠδυνήθη νὰ προ-
φέρῃ λέξιν καὶ ἔτεινε τοὺς βραχίονας, εἰς
οὓς ὁ Ρωμαῖος ἐρρίφθη.

Ἡ χαρὰ ἐφάνετο ἀνεκλάλητος. Ὁ Ἰω-
άννης Τρεμόρ καὶ αὐτὸς ὁ ἐξαδελφός Σα-
δουῖνος ἔκλαιον.

Εἰς τινὰ γωνίαν, ἡ μικρὰ Ρόζα, κατα-
πεφοβισμένη ἐκ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Γερμα-
νοῦ, ἔκλαιε καὶ αὐτὴ.

Ἡσθάνετο μεγάλην διὰ τὸν Ρωμαῖον
φιλίαν, ἀλλ' ἡγάπα τὸν Βρισέ, ἡ δὲ ἐπά-
νοδος τοῦ μὲν τῇ καθίστα μαλλὸν ἐπώ-
δυνον τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἄλλου.

Ὁ Ρωμαῖος τὴν παρηγόρησεν ὡς ἠδυ-
νήθη.

— Μὴ κλαίεις, τῇ εἶπε. Βλέπεις πῶς
δὲν ἀποθάναμεν. Καὶ ὅμως ὑποφέραμεν
πολλά.

Ὅπως διαφυλάξῃ τὸ ὑπὸ τοῦ Σουβραὶ
συστηθὲν μυστικόν, δὲν ἔσχεν ἀνάγκην νὰ
ἐπιμείνῃ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τῆς οἰκίας.

— Εἶπον διὰ πέντε Πρώσους φονευ-
θέντας εἰς τὸ δάσος τοῦ Σιαμπινιόλ. εἶ-
πεν. Ὁ στρατιώτης αὐτὸς δὲν λέγει ψεύ-
ματα. Ἀπέθανον πραγματικῶς. Ἦσαν
δραγόνες· ἂν αὐτοὺς ποῦ φεύγουν, καὶ ἡ-
θελαν νὰ μᾶς συλλάβουν σήμερον τὸ πρωί
εἰς τὸν δρόμον. Ἡμεῖς ἀντισταθήκαμε·
τόσφ τὸ χειρότερον δι' αὐτούς. Αὐτοὶ δὲν
εἶναι ἄνθρωποι, εἶναι ἐχθροί.

Ἀνέγνωσε πάλιν μετὰ προσοχῆς τὴν
διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ φόν Γκέμπεν.

Διακροῦντος τοῦ πολέμου, οἱ πρόσκο-
ποι τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, προέβαινον
συχνάκις ἐν μικρῷ ἀριθμῷ, μετ' ἀξιοση-
μειώτου τόλμης, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν
ἀπὸ τοῦ σώματος, εἰς τὴν ἀνῆκον.

Πανταχοῦ ἄφιναν διαταγὰς ἀγγαρειῶν,
ἵνα οὕτως ὑποτεθῇ, ὅτι ἀκολουθοῦνται
ὑπὸ σώματος στρατοῦ καὶ παραλύσῃ
πᾶσαν ἀντίστασιν.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἐσπούδαζε τὰς φρά-
σεις τῆς διαταγῆς.

Ἐσκέπετο διατί ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβε
τόσας πληροφορίας περὶ τοῦ πύργου τοῦ
μαρκησίου δὲ Τανναί, καὶ ὅτι ἐκεῖ ἠδύ-
ναντο νὰ καταλύσωσιν ἄνδρες καὶ ἵπποι.

Ἐμενεν ἐκεῖ, διστάζων καὶ ἔμφροντις.

Αἶφνης ἐσκέφθη τὸν κόμητα.

Εἰς αὐτὸν ἀπέκειτο ν' ἀποφασίσῃ περὶ
τοῦ πρακτέου.

Θὰ τὸν ἔβλεπε τὴν πρωίαν τῆς ἐπιού-
σης καὶ θὰ συνενοεῖτο μετ' αὐτοῦ περὶ
τοῦ σχεδίου των, δι' ὃ ἡ Πολωνία τὸν ἐ-
βοήθησε μετὰ τασαύτης γενναιότητος καὶ
τόλμης. Ἡ ἀφίξις τῶν ἐχθρῶν δραγόνων
μετέβαλλε τὴν ὕψιν τῶν πραγμάτων.

— Εἰμπορεῖς νὰ ἔλθῃς εἰς Σουβραὶ; ἡ-
ρώτησεν ἀποτόμως τὸν ἀδελφόν του.

— Ἀπόψε;

— Ἀμέσως.

— Ἄν θέλῃς, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ.
Πιστεῦεις λοιπόν ὅτι οἱ ληστὰι αὐτοὶ θὰ
ἐπανεέλθουν;

— Δυνατόν, εἶπεν ὁ ἐξαδελφός Σαδου-
ῖνος.

— Τότε, παρετήρησεν εἰς βουκόλος, πρέπει νὰ τὸν διώξωμε μὲ τὰ δίκρανα.

— Δύσκολον, εἶπεν ὁ Σαδουῖνος.

— Ἄν ἔλθουν πεντακόσιοι, παρετήρησε θεραπαινίς τις, μόνον εἰς τὸν πύργον εἰμποροῦν νὰ ὑπάγουν.

Ὁ ἐξαδελφος Σαδουῖνος συνέσφιγξε τὰ χεῖλη.

— Ζέξε τὸ ἀμαξάκι, διέταξεν ὁ Ἰωάννης Τρεμὸρ ὑπηρετήν. Θὰ ὑπάγω ἐγὼ καὶ ὁ Ρωμαῖος.

— Τρεῖς, εἶπεν ὁ Σαδουῖνος ἐγειρόμενος.

— Θέλεις νὰ ἔλθῃς, ἐξαδελφε; εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Βέβαια.

Μετὰ εἴκοσι τῆς ὥρας λεπτὰ τὸ ἀμαξίον ἔβαινε πρὸς τὸ Σουβραί, φέρον τοὺς δύο ἀδελφούς καὶ τὸν λατόμον τοῦ Οὐλάνς.

Φθὰς ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψώματος ὁ ἵππος ἠνορθώθη ἐπὶ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ ποδῶν.

Μακρόθεν εἰς τὸ βάθος τῶν φαράγγων, εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας λεύγης περίπου, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σατῶ-Σινὸν ἠκούσθησαν πυροβολισμοί. Ἰδοὺ δὲ τί εἶχε συμβῆ.

Ἐνῶ ὁ ἀξιωματικὸς ὠμίλει μετὰ τοῦ δημάρχου, ἀνὴρ τις καὶ γυνὴ συνωμίζουν χαμηλοφώνως εἰς τινὰ σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ δημαρχείου.

— Σοὺ λέγω ὅτι τὸ θέλω, ἐπανάλαβεν ὁ ἀνὴρ. Εἶναι δεκαπέντε καὶ θὰ ξαναγυρίσουν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Κουφοβαλανιδιᾶς. Εἶναι ἔντροπὴ νὰ μὴ σκοτώσουμε ἀπ' αὐτοὺς εἰς τὸ δάσος.

Ἐκτύπα τοὺς πόδας ἐκ τῆς ὀργῆς.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο Σίμων ὁ πανοῦργος. Πᾶσα αὐτοῦ ἡ λύσσα ὡς λαθροθήρα, ἐξήφθη ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κατηραμένου ἐκείνου θηράματος.

— Δὲν ἔχει λοιπὸν κανεὶς αἷμα εἰς ταῖς φλέβαις, ἂν ἀθεταὶ ἡσυχος ἵστο σπῆτι του!

Οἱ Τεύτονες παρεβίασαν τὸ δάσος του, τὰς γαίας του. Τὴν ὕβριν ἐκείνην οἱ κάτοικοι τοῦ Σεβὰν ἐδέχοντο κατὰ πρόσωπον. Ἐκεῖνοι ὤφειλον νὰ τὴν ἐξαλείψωσιν.

Οὐδὲν ἄλλο ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ ὁ Σίμων.

Ἐν τῷ σκότει συνέθλιβε τὸ ὄπλον ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Θὰ τοὺς σκοτώνω δύο-δύο! ἔλεγεν εἰς τὴν Ἀμώνην, ἥτις συνεκράτει αὐτὸν μεθ' ὅλης αὐτῆς τῆς δυνάμεως.

Αἱ τρίχες του ἠνορθοῦντο.

Ἄν ὁ Φαρζεὰς ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' εἶχεν ἐπανέλθει εἰς Ἑλάφων-Πέραμα, μὴ προβλέπων τὴν εἰσβολὴν τόσῃ ταχέως τελεσθησομένην.

— Σὲ παρακαλῶ, ἔλεγεν ἱκετευτικῶς ἡ Ἀμώνη, μὴ κάμῃς κἀνένα δυστύχημα.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον, ἐψιθύρισε ὁ λαθροθήρας. Δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατηθῶ.

Καὶ ἀπεσπάρθη ἀπὸ τῶν βραχιόνων τῆς συζύγου του καὶ ἤρξατο τρέχων.

— Πηγαίνεις; εἶπεν ἡ Ἀμώνη.

— Ναί.

— Περίμενε μιὰ στιγμή. Ἐρχομαι μαζί σου.

Εἰσῆλθεν εἰς τινος σκανδαλοποιῶ, ὅστις συνεζήτει μετὰ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῆς πλατείας μεγαλεπήβολα σχέδια, ἐξ ἐκείνων ἄτινα οὐδέποτε ἐκτελοῦνται.

Ἡ γυνὴ ἦτο μόνη πλησίον θερμάστρας γαλουχοῦσα παιδίον ἐξ μηνῶν, ἐνῶ ἕτερον ἔκειτο χαμαὶ παρ' αὐτῇ κλαῖον.

— Δάνεισέ μου τὸ τουφέκι τοῦ Βικεντίου, εἶπεν ἡ Ἀμώνη.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ δὲν ἤθελέ τι καλλιτέρον. Τὸ εἶχεν ἤδη κρύψει ὑπὸ σῶρον ξύλων.

— Τὸ θέλεις διὰ τοὺς Πρώσσους; ἠρώτησε.

— Πιθανόν.

— Θὰ ἤμουν εὐχαριστημένη νὰ χρησιμεύσῃ δι' αὐτὴν τὴν δουλειά, μὰ ὅχι εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Βικεντίου, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ σκανδαλοποιῶ. Ἀνθρώπος ποῦ ἔχει δύο μικρὰ παιδιὰ! Ἄν τὸν ἰσχύωνται!

Ἡ Ἀμώνη ἔλαβεν ἐν τάχει τὸ ὄπλον καὶ τὰ ἀναγκαιοῦντα αὐτῇ.

— Πάρε τα ὅλα, ἔλεγεν ἡ σύζυγος τοῦ σκανδαλοποιῶ. Ὁ Βικεντίος καλὰ θὰ τὴν ἔχῃ ἔτσι. Κάμνει πολὺ θόρυβος, ἀλλὰ φοβᾶται πολὺ.

Ἡ Ἀμώνη κατέφθασε τὸν σύζυγόν της. Ἐβιάζον ὁμοῦ καὶ μετ' ὀλίγον ἦσαν εἰς τὸ δάσος.

Δὲν ὠμίλουν. Ὁ Σίμων εἶχεν εἶπει: θὰ διέλθουν ἀπὸ τὴν Κουφοβαλανιδιά.

Ἀπείχε μίαν λεύγαν ἐκεῖθεν.

Ἡ ὁδὸς σχηματίζει μεγίστην καμπύλην, ὅπως ἀποφύγη βράχον γυμνόν, ὡς τὸ κρανίον γυπός.

Ὅσον δι' αὐτοὺς, ἔλαβον τὴν συντομωτέραν.

ὑπῆρξε φανταστικὴ ἡ πορεία τῶν δύο αὐτῶν διπόδων ὄντων, ἅτινα διεσκέλιζον τὸ ὕλοτομηθὲν δάσος, καὶ τὰ ὅποια ἔκλυον ὑπὸ τὰς παρφυάδας τῶν δρυῶν καὶ σιμῆδων, ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν, ἃς χαράττουσιν αἱ ἔλαφοι καὶ οἱ ἀγριόχοιροι, τὸ ἔν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἡ γυνὴ εὐκίνητος καὶ ρωμαλέα ὡς ὁ ἀνὴρ. Οὐδαμοῦ ἴσταντο ὅπως ἀναπνεύσωσιν, ἀλλὰ διεσκέλιζον τὰς ἀνωφερίας ὀλισθαίνοντες εἰς τὰς φάραγγας, ἀσφαλεῖς περὶ τοῦ δρόμου αὐτῶν, ὡς ἐν πλήρει φωτὶ, καίτοι φωτίζομενοί μόνις ὑπὸ τοῦ ὠχροῦ φωτός τῆς σελήνης: ἐβιάζον κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν εἰς τὸ ἀπέρκετον ἐκεῖνο δάσος, οὐτινος ἐγνώριζον καλῶς πάντα θάμνον, ὡς νὰ ἐβιάζον ἐπὶ μεγάλῃς ὁδοῦ.

Εἰς τὸ τέρμα ἐν τούτοις ὁ Σίμων ἔστη τείνων τὸν βραχίονα εἰς τὴν ἀκολουθοῦσαν αὐτὸν σύζυγόν του.

— Ἀκουσε, τῇ εἶπεν.

Εὐρίσκοντο εἰς τὴν κορυφὴν μικροῦ λοφίσκου, ἢ μάλλον εἰς πτυχὴν ἐδάφους λίαν δασώδους.

Ἐνώπιον αὐτῶν ἐφάνετο μακρὰ στενὴ κοιλάς, καλυπτομένη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ὑπὸ τῆς οὐμύχλης.

Εἰς διακοσίων βημάτων ἀπόστασιν, ἡ ὁδός, βαθείως ἀνεσκαμμένη, ἐξελίσσετο ὀφιοειδῶς, περιοριζομένη ἀπ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ λίμνης, ἣν δὲν διέκρινέ τις ἐκ τοῦ λει-

μῶνος—τόσον αἱ καλύπτουσα αὐτὴν ἀναθυμιάσεις ἦσαν πυκναί—ἀπ' ἐτέρου δὲ ὑπὸ τοῦ ἀποτόμου κρηπιδώματος κατὰ τὰς ἄκρας τοῦ δάσους.

Δρὺς μὲ ὀζώδεις καὶ βραχεῖς ρίζας, εἰς ἃς ὁ χρόνος εἶχεν ὑποσκάψει πλατεῖαν ὀπήν, προσέχεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ, ὡς σκοπὸς φυλάττων αὐτήν.

Εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἠκούετο ὁ θόρυβος τῶν ἵππων καὶ ἡ κλαγγὴ τῶν ξιφῶν.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ κλιτύς, ἡ κατερχομένη εἰς τὴν ἀτραπὸν ἐκείνην ἦτο τόσῳ ἐπικίνδυνος, ὅσῳ καὶ ἡ παρέλασις ἐκείνη βαρεῖα, τὸ ἀπόσπασμα ἔβαινεν ἀργά.

Σίμων ὁ νυκτοβάτης παρετήρησε τὴν σκανδαλίαν τοῦ ὄπλου του, ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ τὸν ἐμιμήθη.

Εἶχε ρίψει εἰς τὸν σωλῆνα τοῦ τυφεκίου τοῦ σκανδαλοποιῶ διπλοῦν φυσίγγιον σφαιρῶν.

Κατήλθον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὕλοτομουμένου δάσους καὶ ἐκεῖ ἐστάθησαν.

Ὁ λαθροθήρας ἐσπόγγισε τὸ μέτωπον αὐτοῦ καὶ ἔρριψε τὸν πῆλόν του ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

— Ἦτο καιρός, εἶπε, τώρα θὰ ἰδῇς, Σιμόνη, πῶς τοὺς δέχεται κἀνένας αὐτοὺς τοὺς ληστές. Εἰσαι ἔτοιμη;

Ὁ πῆλος ἐφάνετο ὡς κηλὶς ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος.

Δύο μεγάλαι σικαὶ δὲν ἐβράδυνον ν' ἀναφανῶσι. Τὸ ἱνδαλμα αὐτῶν, ἐφ' οὗ ἡ ἡμισέληνος ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνάς της πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σεβὰν ὀπισθεν τοῦ ἀποσπάσματος ἐξετείνετο καταμέλανον ἐπὶ τῆς ταινίας, ἣν ἐσχημάτιζεν ἡ ὁδός.

Οἱ ἄλλοι, συνηθροισμένοι πρὸς τὴν ὄχθην, ἐβιάζον κατόπιν.

Ἦτο παράδοξον θέαμα ὁ ὄμιλος τῶν δεκαπέντε ἐκείνων ἀνθρώπων, τῶν πλανωμένων ἐν μέσῳ δάσους, διακοσίας λεύγας μακρὰν τῆς πατρίδος των, ἐν μέσῳ λαοῦ, ὃν εἶχον τὴν ἀξίωσιν νὰ ὑποδουλώσωσιν.

Ἐχρειάζετο προβληματικὸν θάρρος ἢ ἰσχυρὸν αἰσθημα πειθαρχίας, ὅπως βαδί-ζωσιν οὕτω τὴν νύκτα, ὑπὸ τὰς σφαίρας τοῦ πρώτου τυχόντος Γάλλου, ὅστις θὰ ἤθελεν, ἔχων ὑπὲρ αὐτοῦ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ παῖξῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ μετὰ τῆς ἰδικῆς των.

Αἶφνης οἱ δύο ἵπποι τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς, ὀπισθοδρόμησαν βιαίως.

Ὁ πῆλος τοῦ Σίμωνος τοὺς ἐτρόμαξεν.

Οἱ ἵππεῖς ἠγέρθησαν ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν.

Ὁ Σίμων τοὺς ἐσκόπευσεν.

Ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βραχιονός του.

— Ἀφῆσέ μου τοὺς, ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς του.

Εἶχεν ἀμφοτέρους ὑπὸ τὴν βολὴν τοῦ πυροβόλου της.

Εἰς μόνος πυροβολισμὸς ἠκούσθη, ξηρὸς καὶ βραχύς, καταπνιγὲς ὑπὸ τῆς πάχνης καὶ τῶν σχοίνων τῆς λίμνης.

Οἱ δύο ἵπποι ἔφυγον ὡς ἀστραπή, φέροντες ἐπὶ τῶν ἐπιπλίων αὐτῶν τοὺς ἀ-

ναβάτας"θανασίμως πληγέντας διὰ μέσου του λειμῶνος, ἢ μᾶλλον τῆς λίμνης εἰς ἣν εἶχον ριφθῇ.

Ἡ Σιμώνη ἐπλήρωσεν ἐκ νέου τὸ ὄπλον αὐτῆς ἐν βίᾳ.

Τὸ ἀπόσπασμα τῶν ἱππέων ἔσται τριάκοντα περίπου βήματα μακρὰν μὴ γνωρίζων ἂν πρέπει νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, οὐδὲ πρὸς ποῖον ἐχθρὸν εἶχε νὰ παλαίσῃ.

Κραυγαὶ σπαρτακτικαὶ ἀφικνούμεναι μέχρις αὐτῶν ἐκ τοῦ μέρους τῆς λίμνης, τοὺς ἔπεισαν νὰ ἀποφασίσωσιν.

Ἦσαν δραγόνου τινὸς ὅστις διάτρυτος ἐκ τῶν σφαιριδίων, ἐζήτει βοήθειαν.

Ὁ ἕτερος τιναχθεὶς μακρὰν διὰ λακτίσματος τοῦ ἵππου, οὐτινος ἐπέβαιναν, ἔκειτο νεκρὸς ἐπὶ τῆς τάφρου.

Κρυπτόμενος ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους ὁ Σίμων, ἀνέμενε τὸ ἀπόσπασμα.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων, ἐπυροβόλησεν.

Δύο ἄνδρες ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐνῶ ἐπλήρου ἐκ νέου τὸ ὄπλον του, ἡ Ἀμῶνη ἐπυροβόλει.

Τὸ ὄπλον τῆς, παλαιώτατον, σχεδὸν ὡς τὸ ἀρχαῖον τοῦ πεταλωτοῦ, ὅπερ ἔκειτο ἀχρηστον μεταξὺ τῶν ἐσχωριασμένων σιδήρων καὶ τῶν τεθραυσμένων ἰνίων, ἔφερον ἀποτέλεσμα παρεμφερὲς πρὸς τὰς μυδροβόλους, προὔξεναι δὲ φοβεράν ἀταξίαν παρὰ τοῖς δραγόνοις.

Τινὲς αὐτῶν ἀντεπυροβόλησαν τυχαίως, ρίπτοντες κατ' ἐχθροῦ ἀοράτου.

Αἱ σφαῖραι ἀπωλέσθησαν ἐν τῷ δάσει πλήττουσαι τοὺς κλάδους ἢ εἰσδύουσαι ἐν ταῖς ρίζαις τῶν δένδρων.

Τινὲς ἀνετίναξαν τὸ ἔδαφος τοῦ δάσους.

Πᾶσαι αἱ βολαὶ τοῦ Σίμωνος ἔρριπτον καὶ ἓνα ἄνδρα.

Ὁ Σίμων ἐπλήρωσε τὸ ὄπλον του ἀπαξ ἔτι.

Μετ' ὀλίγον, οὐδεὶς τῶν ἱππέων ἴστατο ὄρθιος, ἀλλ' ἤκουέ τις ἀπελπιστικὰς ἀναφωνήσεις καὶ ἐπιτιμήσεις ἐκ τοῦ μέρους τῆς λίμνης.

Οἱ λοιποὶ ἐκ τοῦ ἀποσπάσματος ἀπατώμενοι ἐπήδων ἐπὶ τῶν σχοίνων καὶ κατεπλακύνοντο.

Τὸ κρηπίδωμα ἐσκεπάσθη ὑπὸ νεκρῶν καὶ πληρωθέντων.

Μόνον δύο ἢ τρεῖς δραγόνου, εὐτυχέστεροι τῶν ἄλλων, ὑπερεπήδησαν τὸν πῖλον, κεντῶντες τοὺς ἵππους διὰ τῶν πτερινιστήρων αὐτῶν καὶ ὤρμησαν καλπάζοντες πρὸς τὸ Σατώ-Σινόν.

Οἱ λοιποὶ δὲν θὰ ἐπανέβλεπον τὴν πατρίδα των.

Ἡ Σιμώνη καὶ ὁ σιδηρουργὸς ἔτρεξαν πρὸς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης.

Ἐκείθεν ἐπυροβόλουν, σκοπεύοντες τοὺς φεύγοντας, καὶ ρίπτοντες ἐν τῇ πᾶχνῃ τόσῳ ἀσφαλῶς, ὡς εἰ ἐθήρευον ἐπὶ τῶν ὀχυρωμάτων ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Ἐντὸς ὀλίγου τὸ πᾶν ἐσιώπησεν.

Ὁ Σίμων ἐκαθάρισε τὸ πυροβόλον αὐ-

τοῦ, καὶ τὸ ἔφερον ἐπ' ὤμου, ὡς κυνηγὸς ἐπιστρέφων εἰς τὰ ἴδια.

— "Ελα, εἶπεν εἰς τὴν Σιμώνην, αὐριον μόλις ἔξημερώσῃ, θὰ ᾄδουν!

Καὶ ἐπέστρεφον ἡσύχως.

Ἐνῶ εἶχον προχωρήσει βήματά τινα, ὁ Σίμων ἐστράφη πρὸς τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν ἡσπάζετο λέγων:

— Εἶσαι γενναία καρδιά, καὶ ποτὲ δὲν μ' ἄφισες, ὅταν παρουσιάσθῃ κίνδυνος. Αὐτὴ ἦταν καλὴ δουλειά, ὅχι ὅσῃ τὴν ἄλλην!

Ἐκεῖνη ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

— Σῶπα, τῷ εἶπε, μὴ τὰ σκέπτεσαι πλέον.

— Δὲν ἔμπορῶ!

Οἱ μεμακρυσμένοι ἤχοι τῶν πυροβολισμῶν, εἶχον ἐλκύσει τοὺς κατοίκους πρὸς τὴν δημαρχίαν.

Ἡ σύζυγος τοῦ σανδαλοποιοῦ ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα.

— Εἶναι οἱ Σίμωνες ποῦ γλεντᾶνε, εἶπεν.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ σιδηρουργεῖον:

— "Αν ξανάλλουν; ἠρώτησεν ἡ Ἀμῶνη.

— Θὰ ξαναρχίσωμε ἴσα μὲ τὸν τελευταῖον.

— Καὶ ἂν θελήσουν νὰ μᾶς πιάσουν;

— Ἐεῦρεῖς καλὰ, ὅτι αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη. Τὸ δάσος εἶνε ἐκτεταμένο, καὶ ἔπειτα τώρα εἶναι πόλεμος, καὶ τί μὲ τοῦτο. Κοιμήσου!

Ἡ ἡμισέληνος κατήρχετο ὀπισθεν τοῦ ὄρους Μορβάν.

Οἱ Σίμωνες δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην τοῦ φωτὸς αὐτῆς.

Ζ'

Ὁ πύργος, ἢ μᾶλλον ἡ ἔπαυλις τῶν Σουβραὶ ᾠκοδομεῖται ἐν μέσῳ λίμνης, λαμβανούσης τὸ ὕδωρ αὐτῆς ἐκ πηγῶν.

Εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν ᾠκοδόμουν κατὰ πρῶτον τὸν οἶκον, μεθ' ὃ ἔσκαπτον πέριξ λίμνην, εἰς ἣν ἔφερον τὸ ὕδωρ μικροῦ ποταμοῦ ἢ πηγῶν, καὶ ἐπλήρουν αὐτήν. Οὕτως, ἡ οἰκία ὠχυροῦτο φυσικῶς, εὐρισκομένη οἶοναι ἐν νήσῳ.

Ὅμιλοῦμεν μόνον περὶ τῶν οἰκῶν τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν πλουσίων. Οἱ κοῖνοι καὶ χυδαῖοι κατῶκον ἐν ἐλεειναῖς καὶ ἀθλίαις καλύβαις.

Ἡ ἔπαυλις τῶν Σουβραὶ εἶναι τετράγωνος καὶ στερεῶς οἰκοδομημένη, φέρουσα εἰς τὰς τέσσαρας αὐτῆς γωνίας λιθοκτίστους προμαχῶνας, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τετράγωνον πύργον, ἀφ' οὗ ἡ θέα ἐκτείνεται μακρόθεν ἐπὶ δασῶν καὶ ἀγροκηπίων καλλιεργούμενων μετὰ φροντίδος ἀγρόπνων ἰδιοκτητῶν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ κατοικία αὕτη εἶναι εὐάρεστος ἐν αὐτῇ δὲ φαίνεται ἡ εὐπορία καὶ ἡ τάξις.

Ὁ φύλαξ, ὑπηρετὴς μὲ φαῖαν κόμην, ὅστις κατῶκει μόνος τὸν οἶκον μετὰ τῆς συζύγου του πρὸ πέντε μηνῶν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θεράποντες τῆς οἰκογενείας, ἱπποκό-

μοι καὶ κυνοφύλακες, κατῶκον εἰς τὰ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν προωρισμένα μέρη τῆς ἐπαύλεως, ἐξεπλάγη ἀκούσας τὴν νύκτα βήματα ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἥτις συνδέει διὰ τῶν δέκα αὐτῆς ἀψίδων, τὴν ἔπαυλιν μετὰ τῆς στερεᾶς γῆς.

— Ζακελίνη, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἰδὲς ποῖος ἔρχεται. Ὁ σκύλος δὲν γαυγίζει. Θὰ εἶνε ὀικοὶ μας ἄνθρωποι.

Ἀνοίξασα τὴν θύραν ἡ γυνή, ἀφῆκε κραυγὴν.

Ἦσαν οἱ δύο αὐτῆς κύριοι.

Ἦτοιμάζετο νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα, ἵνα καλέσῃ τοὺς συντρόφους τῆς ὅπως συμμερισθῶσι τὴν χαράν.

Ὁ Οὐγὸς τὴν ἠμποδίσεν δι' ἐνὸς νεύματος.

Εἶχε βραδύτερον καιρὸν νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἤθελε νὰ συνομιλήσωσιν.

Ἡ γυνὴ ἦν ἄψε κηρία· ὁ φύλαξ ὑπεδάυλισε τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, ρίψας ἐν αὐτῇ εὐμεγέθη ξύλα, ἐνῶ ὁ κόμης καὶ ὁ ἀδελφός του ἀνῆλθον εἰς τὰ δωμάτια των καὶ ἐξεδύθησαν τὴν ὀδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν αὐτῶν. Ἐκλείσε καλῶς τὰ παράθυρα, ἵνα μὴ τὸ φῶς ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν ἐξωθεν, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδέσματα καὶ φιάλας, ἱκανὰς νὰ ζωογονήσωσιν ἀπόσπασμα πεινῶντων στρατιωτῶν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Δὲν φοβοῦμαι νὰ ἐπαναλάβω ἐνταῦθα τοὺς ἐπαίνους τῆς καλλονῆς τῆς. Εἰς τὰ ἀγροτικὰ ἐκεῖνα τοπεῖα, μοῖ ἐφάνη ὥραιότερα. Τὸ προφυλακτικόν, ὅπερ συσταίνουσιν οἱ ἀσκηταί, εἰς τοιαύτην περίστασιν, τοῦ νὰ φανταζώμεθα δηλαδὴ τὴν γυναῖκα καταβεβλημένην ὑπὸ τῶν ἐτῶν καὶ τῶν ἀσθενειῶν, νὰ ἀναπαριστῶμεν αὐτὴν καθ' ἡμέας αὐτοὺς νεκράν, πλήρη σήψεως καὶ ἀηδίας, καὶ κεκαλυμμένην ὑπὸ σκωλήκων, ἦλθεν ἀκουσίως εἰς τὴν φαντασίαν μου, καὶ λέγω ἀκουσίως, διότι νομίζω ὅτι τοιαύτη φοβερὰ προφύλαξις δὲν εἶνε ἀπαραίτητος. Οὐδεμία κακὴ ὑλικῶς ἰδέα, οὐδεμία ὑποβολὴ τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ, ἐτάραξε καθόλου τὸ λογικόν μου, οὐδὲ κατάρθωσε νὰ μολύνῃ τὴν θέλησιν καὶ τὰς αἰσθήσεις μου. Ἐκεῖνο, ὅπερ συνέβη τότε, ἦτο εἰς λόγος, ὅπως ἐλαττώσῃ, τοῦλάχιστον ἐν ἐμοί, τὴν ἀξίαν, τῆς προφυλάξεως ταύτης. Ἡ καλλονή, ἔργον τέχνης ὑψηλῆς καὶ θείας, δύναται νὰ εἶνε φθαρτὴ καὶ ἐφήμερος, νὰ σθεσθῇ ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὐτῆς εἶνε αἰώνια, καὶ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἀνθρώπου ζῇ ζωὴν ἀθάνατον, ἀπαξ κατανουθεῖται. Ἡ καλλονὴ τῆς γυναικὸς ταύτης, τοιαύτη οἶα σήμερον μοὶ ἐμφανίζεται, θὰ ἐξαλειφθῇ μετ' ὀλίγα ἔτη τὸ κομψὸν τοῦτο σῶμα, τὰ χαρίεντα αὐτὰ σχήματα, ἡ εὐγενὴς αὕτη κεφαλὴ, τὸσον εὐ-